

NORGES HØYESTERETT

Den 13. april 2016 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Indreberg, Kallerud og Falch i

HR-2016-00773-U, (sak nr. 2016/475), straffesak, anke over kjennelse:

A

mot

Oslo kommune

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder overprøving av ilagt parkeringsgebyr, og spørsmål om saksomkostninger etter straffeprosessloven § 436 andre ledd, jf. første ledd.
- (2) A ble 5. juni 2015 ilagt parkeringsgebyr på kroner 500 i forbindelse med at hans motorsykkel med registreringsnummer FW0000 sto parkert ved Ruseløkkveien i Oslo.
- (3) As klage over gebyret ble ikke tatt til følge. Han fremsatte deretter krav om overprøving av gebyrileggelsen for tingretten.
- (4) Oslo tingrett avsa 26. september 2015 kjennelse med slik slutning:
 - "1. Gebyr ilagt den 5. juni 2015 oppheves.
 2. Oslo kommune Bymiljøetaten betaler 5 000 – femtusen – kroner i saksomkostnader til A innen 2 – to - uker fra forkynning av denne kjennelsen.
- (5) Oslo kommune anket kjennelsen. Borgarting lagmannsrett avsa kjennelse 8. februar 2015 med slik slutning:

- "1. **Parkeringsgebyret stadfestes.**
2. **I sakskostnader for tingretten betaler A 1 000 – ettusen – kroner til Oslo kommune innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelsen.**
3. **I sakskostnader for lagmannsretten betaler A 3 000 – tretusen – kroner til Oslo kommune innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelsen."**

- (6) A har anket til Høyesterett.
- (7) I korte trekk anføres det at lagmannsretten har tolket trafikkreglene feil når den er kommet til at motorsykkelen var parkert på "fortau", jf. trafikkreglene § 1. Rt. 1974 s. 82 er ikke forstått riktig av lagmannsretten – idet det er av betydning at motorsykkelen ble parkert på et privateid areal. Bestemmelsene i reguleringsplanen må hensyntas. Det er av betydning at parkeringen skjedde bak et avgrenset beplantningsområde, og ved siden av et reklameskilt.
- (8) Det anføres å være en saksbehandlingsfeil ved kjennelsen i form av mangelfulle kjennelsesgrunner at lagmannsretten ikke har vurdert anførselene om rettsvillfarelse.
- (9) Det ankes også over lagmannsrettens sakskostnadsavgjørelse.
- (10) *Oslo kommune* har tatt til motmæle i tilsvarende, og har anført at lagmannsrettens lovtolkning og saksbehandling er korrekt.
- (11) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at utvalgets kompetanse ved prøvingen av lagmannsrettens kjennelse vedrørende parkeringsgebyret er begrenset til å prøve lagmannsrettens lovtolkning og saksbehandling, jf. forskrift om offentlig parkeringsregulering og parkeringsgebyr § 20 femte ledd jf. straffeprosessloven § 388. Utvalget finner det enstemmig klart at anken vedrørende parkeringsgebyret ikke kan føre fram. Anken blir derfor å forkaste i medhold av straffeprosessloven § 387 a første ledd.
- (12) Når det gjelder den subsidiære anken over sakskostnadsavgjørelsen, er utvalgets kompetanse begrenset til å prøve om avgjørelsen er i strid med loven, jf. straffeprosessloven § 442 annet punktum.
- (13) Lagmannsretten har dømt A til å betale 1000 kroner i sakskostnader for tingretten og 3000 kroner i sakskostnader for lagmannsretten.
- (14) Straffeprosessloven § 436 inneholder hovedregelen om sakskostnader i straffesaker, og gjelder tilsvarende ved overprøving av ilagt parkeringsgebyr, jf. forskrift om offentlig parkeringsregulering og parkeringsgebyr § 20 femte ledd.
- (15) Straffeprosessloven § 436 første ledd bestemmer at siktede bør ilegges saksomkostninger dersom han blir dømt. Bestemmelsen i første ledd gjelder tilsvarende hvor anke, kjæremål eller begjæring om gjenåpning går den siktede imot, jf. andre ledd. Forutsetningen for at den siktede skal kunne ilegges saksomkostninger for ankeinstansen, er imidlertid at saken er brakt inn for ankeinstansen ved bruk av rettsmidler av den siktede selv, jf. Rt. 2002 s. 207 og Rt. 2006 s. 558. Er tiltalte frifunnet i første instans, men domfelles i lagmannsretten, kan ankeinstansen ilegge sakskostnadsansvar for førsteinstans, jf. Rt. 2006 s. 558 og Rt. 2009 s. 1498.

- (16) Saken ble anket inn for lagmannsretten av Oslo kommune. Saks kostnader skulle da ikke ha vært ilagt for ankeinstansen, og lagmannsrettens saks kostnadsavgjørelse er dermed i strid med straffeprosessloven § 436 andre ledd. Det var imidlertid anledning til å ilegge saks kostnader for tingretten.
- (17) Slutningen punkt 3 i lagmannsrettens kjennelse blir etter dette å oppheve.
- (18) Når det gjelder saks kostnader for Høyesterett, har Oslo kommune nedlagt påstand om at kommunen tilkjennes saks kostnader for Høyesterett for det tilfellet at anken forkastes med 1400 kroner.
- (19) A har på sin side nedlagt slik påstand:
- "I saks kostnader for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett tilkjennes ankende part kroner 10.000,- fordelt på kr. 5.000 for tingretten og kr 5.000 for lagmannsretten."**
- (20) Formuleringen er ikke helt klar. I lys av at A er selvprosederende for Høyesterett, men ikke var det i underinstansene, forstår utvalget dette slik at han ikke har krevd saks kostnader for behandlingen i ankeutvalget.
- (21) I og med at anken over parkeringsgebyret forkastes, følger det av straffeprosessloven § 436 at A "bør" pålegges å erstatte nødvendige saks kostnader. Det er imidlertid opp til retten å avgjøre om erstatning for saks kostnader skal pålegges. I lys av at A har fått delvis medhold i anken over saks kostnadsavgjørelsen, finner ankeutvalget at han ikke bør pålegges å dekke kommunens saks kostnader.
- (22) Kjennelsen er enstemmig.

S L U T N I N G :

1. Lagmannsrettens kjennelse, slutningen punkt 3, oppheves.
2. For øvrig forkastes anken.
3. Saks kostnader for Høyesterett tilkjennes ikke.

Knut H. Kallerud
(sign.)

Hilde Indreberg
(sign.)

Ingvald Falch
(sign.)

Riktig utskrift: